

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 361. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686919548752/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

Guds Død! sagde Digteren.

Ja, og den store Dampkugle fortsætter det forrige Sollob som Deel af et andet Planet- eller Stjernesystem, indtil Bevægelsen gjør, at Kuglen bliver for stærkt indtrykt ved Polerne, svulmer for meget ud under Æquator, at Ringe løse sig af, briste, slynges ud i Rummet, danne Kugler eller Kloder og saa vort gamle Planetsystem kommer igang igjen med nyformede, smeltede Kloder, der lidt efter lidt afkjøles.

Det er jo en heel ny Kosmogoni!

Aa, ja! Det organiske Liv udvikler sig, altsom Betingelserne indtræde. Naar Dampen afkjøles og Atmosfæren bliver teen, bryder Lyset igennem og Planter voxer op. Dermed er Betingelsen givet for det dyriske Liv, og saa komme Dyrene frem o. s. v. I Førstningen er der overalt et tropisk Klima formedelst den indre Hede. Vore Eftermænd paa den nye Jord, de nye Danske, der besidde Colonien Grønland, finde her Palmer, Sukkerrør, Brødfrugttræer, saaledes som det allerede har været i Grønland paa den Jord, som vi for Øieblikket ere paa, for 98 Millioner Aar siden. Saa sluttes Billedet med Beskrivelsen af dette Paradis i Polaregnene, i Grønland eller i Patagonien, eller hvor det nu skal være. Alting maatte tørne sammen, fordi Verden var bleven gammel og kjedelig. Verden maa engang imellem, hver hundrede Millioner Aar, neddyppes i sin egen Ild og gjenfødes! – Den Tanke kunde De jo gjøre til Indledning ... Og det, jeg har omtalt, er kun Skelettet; Alt, hvad jeg har paapeget, skulde kun være ligesom Landskabet i Digtet ... o, naar man havde Ordet i sin Magt, saadan som De! Der er Tanker, som ligge ufuldbaarne inde i Sjælen og ikke kunne bryde frem, man kan kun gjøre usikre Tegn, tale et Fingersprog!

Men De har jo Ordet, De er en heel Digter! raabte Vilhelm Berg.

Man kan endnu faae Ære af Dem, sagde Schiøtt.

Otto hvilede efter sin Iver, glad over den Begeistring, som havde luet i ham, og smigret ved Digternavnet, skjøndt en sagte Stemme erindrede ham om, at han ikke fortjente det.

Nei, jeg kan ikke, sagde Vilhelm Berg; det uhyre menneskelige Drama, der maatte høre til en saadan Epoee, hvis den ikke skulde